

L'OPINIÓ

La dignitat dels diputats i regidors

El general Berenguer, en ésser-li entregat el poder després dels sis anys de disbauxa de la Dictadura de Primo de Rivera, veié que l'única manera de sostenir la monarquia i aturar la Revolució era canviar de tàctica.

L'atacar descaradament els antics polítics i les formes de govern constitucionals havia donat massa mal resultat. Calia, doncs, fer marxa enrera; calia que el poble cregués que es tornava a la normalitat.

D'un bon principi el govern es declarà enemic de tota mena de dictadures, s'anomenà Constitucional, prometé restablir ben aviat les llibertats individuals i fins convocar unes eleccions que permetessin al poble d'elegir lliurement els seus representants. Per donar més força a aquestes paraules, aparegueren a la Gasetta una sèrie de R. O. deixant-ne sense efecte altres tants que s'havien dictat durant l'anterior Dictadura.

Els Ajuntaments i les Diputacions dictatorials, de tan trista memòria, foren dissolts. Foren substituïts, però, per d'altres nomenats també d'una manera tan antidemocràtica com els seus antecessors, elegits per R. O. Es donà a la classe rica, als major contribuents i llurs associacions la meitat dels llocs de tots els municipis i Diputacions. Les altres places restants foren pels regidors i diputats que en les anteriors eleccions havien obtingut major nombre de vots.

Cap d'ells, doncs, no representava ningú. Ni els nomenats a títol de rics, ni els que en foren pel títol d'antic conseller municipal o diputat. El silenci d'uns i l'acatament d'altres durant sis anys a l'obra dictatorial havia demostrat la mentida i la falsedat de les seves paraules i els havia desprestigiats davant del poble.

Però, malgrat ésser fet el nomenament d'una manera dictatorial, de no diferenciar-se molt del mode d'elegir municipis Primo de Rivera, que ells havien atacat tant, gairebé tots els nomenats, àdhuc els representants dels partits polítics d'ideals més democràtics, acceptaren els nous càrrecs, i per defensar-se allegaren que solament havien acceptat provisionalment fins que els nous regidors, que havien d'ésser

elegits molt aviat directament pel poble, els substituïssin. Que ho havien fet únicament per treure l'administració dels diners de la ciutat d'aquella gent que els administraven amb tan pocs escrúpols. En fi, que sols administrarien, i si no eren restablertes les llibertats individuals i convocades tot seguit les eleccions deixarien els seus càrrecs.

Fa ja quatre mesos que mana el general Berenguer i de la llibertat promesa i del govern Constitucional se'n parla molt, però no es veu enlloc.

Avui, com abans, la censura funciona, i amb més rigor que mai; el gabinet negre deté, obre i roba la correspondència, no es poden fer manifestacions polítiques, ni reunir-se lliurement, i el demanar responsabilitats equival a dictar-se el processament o empresonament.

L'amnistia és denegada. Macià continua a l'exili amb els germans que un dia defensaren la nostra llengua i bandera. Infinitat d'homes condemnats per suposats delictes socials continuen a les presons.

L'Ajuntament i Diputació de Barcelona, però, com si no hagués passat res, celebren grans festes, semblants a les donades anteriorment pel Baró de Viver i Milà i Camps i per les mateixes causes. Com ells, també, fan rebudes fastuoses i donen noms reials a lesavingudes.

En què es diferencien, doncs, els regidors actuals dels anteriors? Fins quan pensen, els partits que s'anomenen democràtics, col·laborar amb la nova Dictadura? Com es pot comprendre que partits que es diuen defensors de l'ideal català col·laborin amb governs que no permeten el lliure ús de la nostra bandera i el nostre idioma?

No creuen els senyors regidors i diputats provincials que, donada l'actitud del govern, és hora ja de deixar aquests càrrecs?

Macià és a l'exili injust mentre uns homes dits catalanistes consenten ésser regidors i diputats de R. O.